

Sygn. akt IV Ka 345/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lipca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak

Sędziowie SO Ireneusz Grodek (spr.)

del. SR Robert Sobczak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 05 lipca 2013 roku

sprawy **A. P. (1)**

oskarżonego z art.59 ust.1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 22 marca 2013 roku sygn. akt II K 1220/12

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 1 i 2 kpk, art.624§1 kpk

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art.45§1 kk orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 345 / 13

UZASADNIENIE

A. P. (2)oskarżony został o to, że w nieustalonym okresie czasu do dnia 5 lipca 2012 r. w T.woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielał środków odurzających w postaci marihuany w ten sposób, że środek znajdujący się w torebce o zapięciu strunowym, tzw. dilerce, sprzedął nieustalonym osobom, a w dniu 5 lipca 2012 r. sprzedał M. N., otrzymując za 0,33 grama narkotyku kwotę 10 złotych, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie II K 1220 / 12 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz.:

- oskarżonego uznał za winnego zarzuconego czynu i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk wykonanie kary warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat;
- na podstawie art. 73 § 2 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;
- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 tytułem opłaty oraz kwotę 362,59 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze zaskarżył prokurator, podnosząc zarzut mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania, tj. art. 335 § 1 kk w zw. z art. 347 § 7 kpk, wskutek uwzględnienia umieszczonego w akcie oskarżenia błędnego wniosku o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego na posiedzeniu pomimo, że w treści wniosku prokuratora nie zawarto postulatu orzeczenia obligatoryjnego przepadku korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa, co zobowiązywało sąd do wezwania stron i dokonania zmiany we wniosku, zmierzającej do zapewnienia jego zgodności z prawem, a czego zaniechanie spowodowało, iż zaskarżony wyrok zapadł także z obrazą art. 45 § 1 kk. Prokurator wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie przepadku korzyści majątkowej bezpośrednio osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 10 złotych, a w pozostałej części o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator i oskarżony wyrazili zgodę na modyfikację dotychczasowych uzgodnień w zakresie dobrowolnego poddania karze poprzez orzeczenie dodatkowo – na podstawie art. 45 § 1 kk – przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 10 złotych.

Po powyższym uzgodnieniu prokurator popierał apelację i wnioski w niej zawarte, oskarżony przyłączył się do stanowiska prokuratora

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Na wstępie przypomnieć należy, iż zaskarżony wyrok zapadł wskutek uwzględnienia przez Sąd I instancji załączonego do aktu oskarżenia wniosku o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy (art. 335 kpk). Poza szeregiem formalnych warunków opisanych w tym przepisie (uzgodnienie kary i środków karnych z oskarżonym, zagrożenie karą nieprzekraczającą 10 lat pozbawienia wolności, nie budzące wątpliwości okoliczności popełnienia przestępstwa, osiągnięcie celów postępowania mimo nie przeprowadzenia rozprawy) uwzględnienie przez sąd takiego wniosku możliwe jest tylko wówczas, gdy wniosek mieści się w granicach zakreślonych przez prawo karne materialne. W razie stwierdzenia sprzeczności wniosku z normami prawa materialnego Sąd winien złożyć propozycję odpowiedniej jego modyfikacji, a w razie odmowy jej akceptacji przez oskarżonego (czy też sprzeciwu ze strony prokuratora) skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, do czego obliguje treść art. 343 § 7 kpk (por. wyrok SN z dnia 14 stycznia 2003 r., WK 47 / 02, OSNwSK 2003 / 1 / 94).

Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego zarzuconego czynu w kształcie niezmienionym w stosunku do opisu sformułowanego w akcie oskarżenia, a więc łącznie z tym, iż A. P. (1) marihuanę „ w dniu 5 lipca 2012 r. sprzedał M. N., otrzymując za 0,33 grama narkotyku kwotę 10 złotych ”. Ustalenie to było prawidłowe, jeśli zważy się zgodne relacje, jakie w powyższym zakresie przedstawili obydwaj mężczyźni wymienieni w zdaniu poprzednim. Oznaczało to, iż oskarżony bezpośrednio osiągnął z popełnienia przestępstwa korzyść majątkową, która nie podlegała przepadkowi w trybie art. 44 § 1 lub 6 kk oraz nie podlegała zwrotowi komukolwiek. Pamiętając, iż podlegająca przepadkowi równowartość korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa w rozumieniu przepisu art. 45 § 1 kk, to nie tylko osiągnięty przez niego zarobek (zysk), łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, lecz ekwiwalent wyrażony pieniędzmi, odpowiadający kwocie uzyskanej ze zbycia towarów (por. wyroki SA w Katowicach z dnia 24 stycznia 2007 r., II AKa 420 / 06, KZS 2007/ 05 / 97; SA w L. z dnia 11 października 2006 r., II AKa 237 / 06, LEX nr 268969; wyrok SA w Krakowie z dnia 24 stycznia 2008 r., II AKa 255 / 07, KZS 2008 / 3 / 26), zaprezentowany w apelacji pogląd co do wysokości żadanego przepadku również uznać należało za zasadny.

Stosownie do treści art. 45 § 1 kk, jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 kk, sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przepadku nie orzeka się – w całości lub w części – tylko wówczas, gdy korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Z zawartego w tym przepisie zwrotu „sąd orzeka” wynika, iż – o ile zachodzą opisane w tym przepisie warunki – Sąd jest zobligowany do nałożenia na sprawcę przepadku korzyści majątkowej lub jej równowartości. Innymi słowy, art. 45 § 1 kk nie pozostawia dowolności w zakresie orzeczenia przepadku korzyści majątkowej bądź jej równowartości, jeśli spełnione są wszystkie ustawowe przesłanki w nim wymienione (tak SA w Lublinie w wyroku z dnia 13 października 2009 r., II AKa 118 / 09, LEX nr 550536).

Jeśli więc zaprezentowane we wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy uzgodnienia między prokuratorem, a oskarżonym, nie obejmowały orzeczenia obligatoryjnego przepadku na podstawie art. 45 § 1 kk, Sąd I instancji nie powinien takiego wniosku zaakceptować. Należało zwrócić się do stron z propozycją stosownej jego modyfikacji, uwzględniającej ów obligatoryjny przepadek, a w razie odmowy, skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych. Odstępując od tego Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy art. 45 § 1 kk oraz art. 335 kpk w zw. z art. 343 § 7 kpk.

Mając jednak na uwadze, iż na rozprawie apelacyjnej oskarżony i prokurator zaakceptowali propozycję modyfikacji dotychczasowych warunków poddania się karze, która przywracała stan zgodności wniosku z prawem materialnym, a jednocześnie pozostawała w zgodzie z ideą konsensualności tego trybu procedowania, nie zachodziła konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, lecz wystarczającą była jego korekta w sposób przedstawiony w wyroku Sądu Okręgowego.

Mając na uwadze, iż zmiana zaskarżonego wyroku „obciąża” Sąd I instancji, względy słuszności (art. 624 § 1 kk) uzasadniały zwolnienie skazanego od kosztów sądowych wynikłych wskutek rozpoznania apelacji.